

Maria Rainio
LAS NARANJAS

ntamo

LASINAAMIO

MAARIA RAINIO
Hornos (ntamo 2007)
Rakkautta!Nyt! (ntamo 2011)

© 2011 Maaria Rainio
ISBN 978-952-215-109-4

SARJAN ULKOASU
Marko von Konow

TAITTO
Make Copies

KANSI
Ville Karppanen

VALMISTAJA
BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

2011
ntamo
www.ntamo.net

Maaria Rainio

LASINAAMIO

ntamo

MAANANTAI PAKENI	7
KUORI	8
PEILIHIMOKAUHU	9
PAKENE GENZO!	10
HEDELMÄ	11
UNELMA	12
KORVIKE	13
TÄYDELLINEN IMETTÄJÄ	14
NAPAMISSI	15
HALKEMAT MUNASSA	16
KOPISSA OLEN VAPAA!	17
KELLUVA TEATTERI	18
KUVA MUISTIKIRJASTA	19
PATSAS ON HUPUTETTU	20
NYRKIT JA ALASTON	21
VERKOSSA	22
TELEPAATTINEN LUKKI	24
MINÄMAAILMAKIERRE	25
KIILTÄVÄT KASVIT	26
ANTAJA	27
LE CLUB DE LA CABINE	28
OOPPI	29
KOSKETUKSESSA	30
ELEVAATTORILLA PARATIISIIN	31
VÄRIT	32
KYYNEL	33
REPPUIHMISET	34
MANDARIINI LUUKUN ALLA	35
KÄVELIN SAHARASSA	36
SUIHKUVERHOKUNINGAS	37
KATOLLA ELÄJÄT	38
OUTO HUVIPUISTO	39
EPÄTOIVAINEN HALKO	40
SAKSIEN JUOKSUAIKA	41
SALIKOE	42
OIKUKAS PUUTARHAKUVAAJA	43
VOI ODOTTAA	44
KELLUJAT	45
ALLAS	46
VAUVAN MIELIKUVITUSLITKU	47
HULLU TULLI	48
YLHÄINEN SYNTYMÄ	49
HOHTAVAT TUNKIOT	50
PUINEN MAAPALLO ROIKKUU	51
SALAPÄIVÄN ORJAT	52

MAANANTAI PAKENI

Ennen pelkäsimme maanantaita. Ohitin saksilla katkaisu sillan. Se oli päässyt irti. Sakset oli vangittu uhkaavasta käyttäytymisestä. ”Saksilla on tiukemmat säännöt.” Mutta sakset nauroivat kuin sillan huokaus. Silta ei ollut puhunut edes aukion tolppalle. Se oli selvinnyt tolppatuhosta. Silta oli nähtävyys, pitkä, itsevarma, kuolematon. Se oli vapaa, mutta sen luomet olivat raskaat kuin kapina. Sakset saivat tuomion. Yhtä pitkä kuin tolppa oli. Kun ihminen tapasi ihmisen ensimmäisen kerran, se tiesi olevansa uskollinen laumaeläin.

KUORI

Kuinka helppoa! Musta kokovartalopuku harja- ja häntäulokkeella sopi vartaloni viivoihin kuin rasva rohtumille. Puheet liekehtivät ja niiden sammuminen olisi kaukaista tulevaisuutta. ”Oletteko nähneet mustaa hevosta? Se on merkki. Musta hevonen.” Toden totta! Hirnuva ilme kasvoillani, kaviokengät ohuissa raajoissani olin jotain. Olin kiehtova. Haluttu. Jännittävä. Koskematon. Jos vain olisivat saaneet tietää totuuden. Riisuuduin, ja lihani valahtivat löysän nahkan sisältä heikkojen luiden päälle kuin valuva, jähmeä kastike. Ilman mustaa hevosta en ollut mitään. Peilini vastaus ei ollut totisesti silmiä hivelevää balettia. Kuoppia siellä täällä. Tuskin nännejä ollenkaan. Toinen sääreni oli pitempi kuin toinen. Kynnet lohkeilivat kuin rappaus. Äkkiä puin asuni ylle ja lähdin ravaamaan likaisille kaduille. Mustan hevosen suosio laski yllättäen. Tilalle oli tullut rengasnainen, joka muistutti suurta, mustaa kastematoa. Kuuleman mukaan se luikerteli aukioilla ja osasi upota viemäreihin. Asukit ihasatelivat sen sulavaa kumiruumista, joka taipui ihmeellisiin asentoihin. Olinpa ollut suuri neula! Silloin olisin puhkonut renkaat ja ottanut valtani takaisin.

PEILIHIMOKAUHU

Sabat etsi lasipintaa. Vanhasta mainostaulusta heijastuu kuva. Joskus on vapauttavaa katsoa kasvojaan lasipinnasta, joka on sumussa tai pölyn peittämä. Virheet eivät näy niin selvästi ja voi vain kuvitella olevansa joku muu. Sabat nyrpisteli nenäänsä ja pullotti poskiaan. Rakasti usvaisia kuviin. Vältteli peilipintoja niin kuin kissat vedenpaisumusta. Jos hän joutui kohtaamaan nuo häikäilemättömät esineet Sabat käytti liian vahvoja linssejä kasvojen keskimmäisen ulokkeensa orrella. Sabat seisoj kadulla. Huomasi vanhan lasipinnan ja kurkotti vartalonsa niin lähelle pintaa, että lika tarttui käsiin ja otsaan. Sabat ei nähnyt lähestyvää joukkioita, joka tönäisi hänet lasista läpi. Nahkarepaleet roikkuivat kasvoista kuin lattiamopin suikaleet liejussa. Sabat oli kuin kubistinen taulu, jossa silmä oli suu ja suu poski. Hän vuorasi seinänsä ja katonnsa peileillä. Istuutui keskikohtaan. Tuijotti itseään. Kidutti itseään. Haavojen tilalle muodostui arpiyhmä. Sabat purki peilirykelmän ja huokaisi. Uskaltautui ulos ja vaihtoi peilipinnat lätäköihin. Hän katsoi kuvajaistaan ja joskus tuuli heilautti vedenpintaan niin, ettei Sabat nähnyt kasvojaan ollenkaan.

PAKENE GENZO!

Joskus olemme kuin varjot. Aurinko astuu esiin. Juoksemme nurkkiin kuin pidentääksemme pakomatkaa. Genzo suoritti rituaaliaan. Hän pesi varpaansa miedolla saippuavedellä ja nuoli jokaisen varpaan erikseen, huuhteli ne. Genzo mietti, miten kummallisia kapistuksia ne olivatkaan. Jokainen oli oma vankkumaton persoonansa, se ajatteli ja aavisteli, ettei pikkugarpaan identiteetti ollut yhtä kehittynyt kuin isovarpaan. ”Maailma on kummallinen”, sanoi keskimmäinen varvas, joka oli liian pitkä, ja sai siksi äänensä kuuluville. Genzonkin mielestä maailma oli kummallinen ja tauti, mikä siihen oli iskenyt, oli todella iskenyt. Lääkettä oli etsitty aivan liian pitkään ja vasemman jalan etuvarvas oli kertonut, että loppu tulisi pian. Ihmiset olivat sietämättömän tehottomia ja kiittämättömiä otuksia. Genzo teki, mitä käskettiin. Huolisi varpaat. Hyväili, pesi, kiillotti, luki, puki ja puhui niille. Hän olisi muuttunut vaikka kilpikonnaksi, jos he olisivat vain sitä pyytäneet. Hän teki mitä vain, ettei maailma näyttäytynyt tautisena. Kerran hän oli upottanut varpaansa tulikuumaan veteen. Sen jälkeen varpaat olivat olleet täynnä valkoisia vesirakkuloita ja todistaakseen tasavertaisuutensa Genzo oli työntänyt päänsä tulikuumaan nesteeseen. Sen jälkeen Genzo ja varpaat olivat olleet taas sujut.

*Maaria Rainio kirjoitti ensimmäisen
teoksensa **Lasinaamion** vuonna 2000.
Teoksen lujajäiniset ja vakva-
asentoiset runot panoroivat viattoman
suralle katseella maailmaa ja kieltä.*

*Teosta voi lukea 2000-luvun
prossarunobuumin ennakoitina tai
sen taannehtivana kommentointina.*

*Maaria Rainio on julkaissut
aikaisemmin teokset **Hornos** (2007)
ja **Rakkautta! Nyt!** (2011).*

ISBN 978-952-215-109-4

9 789522 151094